

Ur Fred. Maning's upplevelser.

I.

En solmättad dag i december 1882, hade författaren och en vän, Mr. Maiden, tagit tillflykt undan värmen i Aucklands Stadsbibliotek, i vars svala salar jag ofta gjorde besök, för att rikta mina kunskaper i landets historia. Maiden hade varit bosatt i Auckland sedan 1867, och var därför en vederhäftig ciceron för mig, som ännu kunde räknas som »*New Chum*» på orten. Han kände personligen en hel del av de gamla kvarlevande pionjärerna från Aucklands uppkomsttid.

Bland de besökande i biblioteket lade jag märke till en ståtlig 70 års man, en kämpagestalt med ett långt svallande grått skägg, klädd i en, efter dåtida koloniella begrepp oklanderlig dress, som på ett pregnant sätt framhävde hans atletiska muskulatur. Maiden kände honom naturligtvis och upplyste mig om, att mannen var den över hela landet kände *Frederick Edward Maning* — den ende kvarlevande *Pakeha-maorien*,*) som nu på gamla dagar återvänt till civilisationen och slagit sig ned i Auckland eller rättare sagt i förstaden Parnell, där han ägde ett hus.

»Den gubben vet mer om livet bland de gamle maori, än någon nu levande vit man och känner deras språk och seder

*) *Pakeha*: maoribenenämningen för vit man, och *Pakeha-maori* kallades de européer, som genom giftermål med en maorikvinna (*wahini*) blivit upptagen i en stam.